

dwars

studentenblad van de
Universiteit Antwerpen

nummer 28 - jaargang 5
november 2005

“Kunstenaars hebben geen
patent op de moraal.”

Ramsey Nasr - stadsdichter, p. 4

Ramsey Nasr

Alain Verschoren, beleidsmaker van de UA
Sport op de UA - VLD in de leeuwenkuil

RONNY de kabouterjohnny

Scenario: Johan Pauwels, Tekeningen: Wim Le Page

www.absurdnet.com/ronny

Colofon

dwars is het studentenblad van de Universiteit Antwerpen, gemaakt voor en door haar studenten.

dwars verschijnt maandelijks tijdens het academiejaar en wordt gratis verdeeld op de UA-campussen Drie Eiken, Groenenborger, Middelheim en Stad.

Oplage: 3.500 exemplaren.

V.U.: Michiel Verbist, Lange Nieuwstraat 55, B-2000 Antwerpen.

Hoofdredacteur: Michiel Verbist.

Redactiesecretaris: Bart Braem.

Eindredactie: Ciska Hoet, Mehdi Koocheki en Valérie Wechuysen.

Redactie: Stijn Cools, Niels Govaerts, Jef Leysens, Matthias Meersmans, Raïssa Mvuyekure, Jef Van Hoofstat, Koen Van Oost, Evelien Wouters en Ruud Wouters.

Fotografie: Jef Leysens en Jonas Verhulst.

Illustratie: Wim Le Page.

Puzzelredactie: Raf Bocklandt.

Vormgeving: Bart Braem, Jef Leysens en Michiel Verbist.

Werkte mee aan dit nummer: Ewald Peters.

Drukkerij: Van der Poorten, Kessel-Lo.

Website: www.dwars.ua.ac.be

E-mail: dwars@ua.ac.be

Vragen, opmerkingen en suggesties zijn van harte welkom, alsook lezersbrieven. Anonieme brieven komen echter niet in aanmerking. De redactie behoudt het recht om ingezonden stukken in te korten, of niet te plaatsen.

Redactielokaal en correspondentieadres:
dwars - studentenblad UA
Lange Nieuwstraat 55
B-2000 Antwerpen

Begin november. Het academiejaar is goed en wel op gang gekomen. Reeds een maand lang hebben wij studenten kunnen genieten van activiteiten allerhande die voor ons werden georganiseerd. Vaak hoor ik her en der opmerkingen over het nut van de verschillende studentenverenigingen. Is er een wildgroei aan de gang? Deels wel, feit is dat er dit academiejaar weer een boel nieuwe verenigingen zijn bijgekomen die rechtstreeks of onrechtstreeks met onze universiteit verbonden zijn.

Studentenverenigingen bestaan uit een groep enthousiaste mensen die hun bijdrage willen leveren om jou van je studententijd telatengenieten. De commentaar die

deze mensen te verduren krijgen gaat vaak echter te ver.

'Zuiplappen', "Een lint, enkel om gratis te feesten.", 'stoerdoenerij'. Zij die deze commentaar spuien doen dit vaak uit een gevoel van jaloezie, of bij gebrek aan eigen engagement. Die 5 euro die men uitspaart aan de kassa van de TD weegt echt niet op tegen de gsmfactuur van vorige maand. Praesidiumleden spenderen hun 'vrije' tijd niet aan doelloos zappen of chatten achter de computer. Zij begeven zich na het belsignaal naar hun kot om snel een hap te nemen en vervolgens alweer te vertrekken richting vergadering, kringraad, opbouw fuifzaal. De reactie van een dame die een colonne schachten zag

Io vivat

passeren is tekenend voor de afnemende aandacht die aan studentikoze tradities wordt besteed tegenwoordig: "Ah, een doop, bestaat dat nog?"

Bovendien houdt het niet op bij feesten. Wie beweert dat studentenverenigingen hun leden enkel bezighouden met dopen, drinken en feesten moeten de agenda's van de verschillende clubs er maar eens op nalezen. Filmavonden, podiumkunsten, culturele uitstappen, reizen na de semesterexamens. Teveel om op te noemen. Meninge n mogen botsen, moeten dat zelfs om groei in de toekomst mogelijk te maken, maar het afkraken van het engagement van honderden studenten gaat een stap te ver. Er bestaan vele wegen

om je ongenoege n kenbaar te maken, en uiteindelijk heeft

iedereen die finaal niet akkoord gaat met het bewind van zijn of haar vereniging, de mogelijkheid zich in het tweede semester kandidaat stellen met een tegenpraesidium. Om dan proberen te bewijzen het beter te kunnen.

Studentenverenigingen zorgen voor vertier tijdens de jaren die we in de aula's verslijten. Zonder hen rest voor velen niets dan avonden lang het gezelschap van televisie en pc. Zonder hen geen studentenleven. It's as simple as that. Een verleidelijke gedachte? Ik dacht het niet.

Michiel Verbist

Inhoud dwars 28

Colofon - sms	2
Editoriaal - inhoud	3
Ramsey Nasr interview met onze stadsdichter	4-7
Voor u beluisterd Nickelback, Soulfy & Franz Ferdinand	8
Erasmus column Praagse avonturen	9
VLD in de leeuwenkuil Christophe Wuyts	10-11
MaNa...Wa? de prijs van bijkomende studies	12
De Coninck en zijn volk het De Coninckplein onder de loep	13-15
Voorzitter Raad van Bestuur Alain Verschoren over TBW & kwaliteit	16-18
Europalia.Russia de geur van borsjt	19
SMS overlast in het kort	20
Columns Marc Verwilghen - alles goed?	21-22
Voor u bekeken Crash, A sound of thunder	23
UA Sport aangekaart waarom de sportkaart duurder moet	24-25
Puzzel win uw cultuurcheques	26
Concerten op de UA wat valt er te beluisteren?	27
Achterflap	28

Foto voorpagina: Jonas Verhulst

Tekst: Ciska Hoet & Ewald Peters

Foto's Jonas Verhulst

Hij is schrijver, acteur, publicist en tegenwoordig vooral ook Antwerps stadsdichter. Hij draagt zijn gedichten met verve voor maar wil zeker geen performer genoemd worden. Hij vindt dat een kunstenaar deel moet uitmaken van de maatschappij en eigenlijk wilde hij de mensen altijd al iets kunnen vertellen. Wij laten hem dan ook graag aan het woord. Ramsey Nasr over Antwerpen, over elitaire kunst, over Palestina en over engagement.

**Niet romantisch
maar steeds hoopvol**

Interview met stadsdichter Ramsey Nasr

U bent Nederlander en uw vader is Palestijn, hoe bent u in godsnaam in Antwerpen terechtgekomen?

RAMSEY NASR Ik was zeventien en had gehoord dat ze hier een goede toneelopleiding hadden. Nadat ik afgestudeerd was aan Studio Herman Teirlinck, ben ik blijven plakken. In Antwerpen wonen heeft me altijd geholpen om afstand te nemen van Nederland. Ik merkte ook dat ik Rotterdam, waar ik vandaan kom, eigenlijk eerder lelijk vond en niet echt als mijn stad beschouwde. Men zegt dat Antwerpenaren een dikke nek hebben, maar in vergelijking met Nederlanders vind ik dat best meevallen. Toch kende ik Antwerpen eerlijk gezegd niet zo goed voor ik stadsdichter werd. De eerste jaren heb ik me hier een beetje opgesloten. Als je in een cocon leeft, maakt het ook niet zoveel uit waar je woont, zolang je maar naar het café om de hoek kan gaan, een paar vrienden hebt en een kot om te studeren. Na mijn studie zat ik vijf jaar bij het Zuidelijk Toneel en was ik eigenlijk altijd onderweg. Toen ik begon te schrijven, zat ik weer binnen. Zo leer je een stad natuurlijk nooit echt kennen.

Is Antwerpen een stad die het schrijven bevordert?

NASR Antwerpen is absoluut een schrijversstad. Het is de stad van Plantijn en Moretus, Willem Elsschot heeft hier geleefd, net als Paul Van Ostaijen. Op die traditie wordt nog steeds voortgebouwd. Antwerpen is de eerste Wereldboekenstad die echt iets uit die titel gehaald heeft. Belangrijke literaire organisaties als Villanella, Behoud de Begeerte en Zuidzinnen hebben hier hun thuishaven. Ook het stadsdichterschap loopt heel goed in Antwerpen. Ik ken geen andere stad in

Vlaanderen die dit literaire niveau haalt. Antwerpen is zo'n slechte stad nog niet.

Zintuigen

Probeer u als stadsdichter expliciet voor een breed publiek te schrijven?

NASR Ik wil niemand buitensluiten. Daarom kies ik principieel thema's die iedereen kunnen aanspreken: ik schrijf

Je kan niet verwachten dat een gedicht zich tussen de soep en de patatten aan je openbaart.

over de Zoo, de opening van de nieuwe stadsbibliotheek, over Wannes van de Velde en over huisjesmelkers. Maar, dat wil niet zeggen dat ik een knieval wil doen. Ik zal mijn schrijfstijl niet aanpassen opdat meer mensen zouden kunnen volgen. Ik schrijf zoals ik schrijf.

Heeft poëzie sowieso niet het stigma een ontoegankelijk genre te zijn?

NASR Poëzie heeft inderdaad de bij-smaak lastig te zijn. Ik vind dat onzin. Er is een drempel, maar je moet er niet moeilijker over doen dan het in werkelijkheid is. Je moet poëzie gewoon op een andere manier lezen, intenser. Poëzie vertraagt, maar dat is er nou net het mooie aan. Je kan niet verwachten dat een gedicht zich tussen de soep en de patatten of na één lezing aan je openbaart. In een gedicht wordt geen mededeling gedaan. De mededeling wordt opgeheven, taal is niet het middel maar het doel. Ze is zelfstandig. Je moet je hoofd eigenlijk afschroeven, je moet het met je zintuigen proberen te doen in die zin dat je een gedicht meer

op je gevoel moet lezen.

Toch verwijzen veel van uw gedichten naar andere schrijvers, componisten en hun werken?

NASR Ja, maar ik maak geen inside jokes; ik vind het niet interessant om te zeggen: "Kijk eens wat ik allemaal weet." De lezer hoeft geen andere teksten te kennen om mijn gedichten te kunnen appreciëren.

De beelden moeten voor zich spreken. Anderzijds vind ik het grappig dat sommigen mijn verwijzingen wel begrijpen. Laatst sprak ik met een zanger, een bas, die de Dichterliebe van Schumann (waar een deel van Nasr's laatste bundel op gebaseerd is, nvdr) kende en ook terugvond in mijn teksten. Dat vond ik heel leuk. Ik wil echter niet dat het moet. Ik wil dat het én-én is: dat iemand die nooit poëzie leest, ontroerd wordt door mijn gedichten en dat mensen die elke dag bundels verslinden ze ook interessant vinden. Dat moet mogelijk zijn.

Men heeft het vaak over de manier waarop u uw gedichten voordraagt. Velen zeggen zelfs dat u een performer bent. Draagt het voordragen iets bij tot de poëzie?

NASR Ik heb er een hekel aan als men mij een performer noemt. Het klinkt als een scheldwoord, ook al is het goed bedoeld. Ik lees mijn gedichten gewoon voor; ik doe dat niet eens uit het hoofd. Ik ben in de eerste plaats ook schrijver, geen podium-

object. Podiumdichters doen me denken aan mensen die hun gedicht moeten verkopen. Ik wil dat de tekst volstaat. Er zit natuurlijk wel muziek in mijn teksten en het is ook fijn als mensen ze graag hardop lezen, maar het moet ook kunnen volstaan ze gewoon te lezen. Voorlezen kan, maar het mag niet de basis zijn, het mag niets verhullen.

Ladder

De nadruk die velen de dag van vandaag leggen op performen staat misschien ook in verband met de 'eis' dat kunst minder elitair moet zijn, wat vaak wordt geïnterpreteerd als: kunst moet beter verkopen. In hoeverre kan en moet kunst een alomtegenwoordige factor binnen de samenleving zijn?

NASR In Nederland wordt dezelfde discussie gevoerd als in Vlaanderen. Men wil bijvoorbeeld dat er een meer divers publiek naar het Concertgebouw in Amsterdam komt. Ik ben het daar volledig mee eens: je moet iedereen proberen te lokken. Dat moet in de eerste plaats gedaan worden door een voorbereiding aan te bieden, door educatie op scholen, waarbij de leerlingen bij kunst betrokken worden, uitgenodigd worden eraan deel te nemen. Je moet mensen overladen met kunst, hen ermee confronteren, ervoor zorgen dat ze op zijn minst ooit in de Vlaamse Opera geweest zijn. Net als bij poëzie, is ook daar de drempel hoog. Een inleiding is dus noodzakelijk. Daarnaast moet je kortingen geven aan studenten, werklozen en minderbedeelden. Je moet ook zoveel mogelijk reclame maken en aan pr doen. Maar, je mag nooit het programma aanpassen. Daar ben ik absoluut tegen. In dat opzicht hebben de socialisten, hoezeer ik hun bedoelin-

gen ook waardeer, nogal eens de neiging hetzelfde te doen als extreem rechts. Op de duur kom je dan uit bij één grote culturele eenheidsworst: het moet allemaal plat, allemaal hetzelfde zijn. Ik wil niet de discussie over hoge en lage kunst voeren, maar ik wil evenmin dat er maar één kunst, namelijk de genivelleerde kunst, overblijft. Wat ik bijvoorbeeld geweldig vind, zijn de cultuurcheques die studenten in Antwerpen voor 15 euro kunnen krijgen. Dat is fantastisch, je hebt je ticket meteen in de hand. Je moet zoveel mogelijk deuren openen, mensen lokken, maar we zitten aan het plafond: de kunst moet niet op de knieën gaan zitten, maar wel een ladder aanreiken.

Kunst is dus noodzakelijk als een richtinggevend principe binnen een voor bijna iedereen toegankelijk algemeen vormend opvoedingsprogramma?

NASR Het tijdperk is voorbij dat enkel mensen met geld kansen kregen. Elite is een scheldwoord geworden. Je moet dan ook alle elitaire drempels weghalen. Maar dat biedt geen garanties. Het is een misverstand te denken dat als je mensen opleidt, als je ze emancipeert, ze ook automatisch gaan denken wat jij zou willen dat ze denken. Ik vind het terecht dat men bijvoorbeeld ook wil dat schrijvers zich weer meer gaan engageren, maar het is niet omdat iemand schrijft dat het geen enorme rechtse zak of extreem linkse zak kan zijn. Kunstenaars hebben geen patent op de moraal.

Waarin schuilt dan de meerwaarde van kunst?

NASR Kunst is totaal nutteloos. Je ziet tegenwoordig dat bedrijven zich gaan innemen in opleidingen, een studie

moet nut en vooral marktwaarde hebben. Ik heb op het gymnasium Latijn en Grieks gestudeerd. Dat is volkomen nutteloos. Het zijn dode talen, nuttelozer dan dat kan niet. Maar het heeft wel zin. Zo is het ook met kunst. Je kan alle kunst beknotten, subsidies opheffen, alle kunst uit het terrein bannen en de mens zal toch blijven

Ik wil geen knieval doen. Ik schrijf zoals ik schrijf.

bestaan. Maar misschien is kunst wel datgene wat ons leven een beetje zin geeft. Het is één van de manieren om zelf zin aan ons leven te geven.

Is dat de grond voor uw geëngageerd en gepassioneerd schrijven?

NASR We zitten hier nu toch als mensen, we zijn een soort gehandicapte dieren, die het nota bene verpesten voor andere dieren. Zolang we onszelf niet uitgeroemd

hebben, kunnen we er toch maar beter het beste van maken. We hebben een hoofd dat veel te groot is, waardoor we ook allemaal onvolgroeid en hulpeloos ter wereld komen. We kunnen niet aan bomen slingeren, we kunnen niet goed zwemmen, niet vliegen, we kunnen als baby niet eens lopen, we kunnen niets. Maar we hebben

dat hoofd nu eenmaal, laten we daar dan ook maar het beste van maken. We hebben ons van de natuur afgezonderd en kunnen toch niet meer terug.

Vertellen

Uit uw teksten klinkt een enorm doorzettingsvermogen. De manier waarop u blijft strijden om heel moeilijke dingen toch te verwezenlijken, om het onhaal-

bare te realiseren, kan haast romantisch genoemd worden. Toch wil u absoluut niet als romanticus bestempeld worden?

NASR Er is een verschil tussen romantiek en iets wat van alle tijden is. Ik ga bijvoorbeeld niet op een zolderkamertje bij kaarslicht een gedicht schrijven over liefdesverdriet. Dat kan ook onder een TL-buis met de verwarming aan. Het punt is dat verlangen en liefde van alle tijden zijn, dat heeft niks met romantiek te maken. Adorno zei dat die zaken na Auschwitz niet meer mogelijk waren ("Nach Auschwitz ein Gedicht zu schreiben, ist barbarisch," in *Kulturkritik und Gesellschaft*, nvdr), maar blijkbaar klopt dat niet. Mensen blijven streven. De Romantiek is uitgerekend de kunststroming geweest waar de kunstenaar zich losmaakte van de maatschappij, de kunstenaar als ziener die zich afzonderde. Ik vind net dat een kunstenaar deel uitmaakt van de maatschappij. Die extreem romantische beelden, bloemen en nachtegalen interesseren me wel, maar een gedicht moet een huwelijk aangaan met het heden. Het moet zelf gaan leven, je moet zien dat het vandaag geschreven is.

Die geëngageerde levensechtheid spreekt ook uit de manier waarop u opkomt voor de Palestijnse kwestie. Heeft u daarbij echter nooit het gevoel tegen windmolens te vechten?

NASR Je blijft toch hopen. Een kunstenaar kan misschien de wereld niet veranderen, maar ik vind wel dat als die wereld ten nadele veranderd is, je daar zo veel mogelijk mensen van bewust moet proberen te maken. Je hebt de plicht mensen te informeren. Je moet kennis vergaren en als je dan toevallig over iets meer weet dan de

gemiddelde lezer, moet je hem inlichten. Dat heeft zin. Ik merk dat ik door mijn opiniestukken de situatie voor sommige mensen verhelder, door alles nog eens op een rijtje te zetten. Ik ben persoonlijk ook gelukkiger geworden sinds ik die stukken schrijf. Het is iets wat ik mijn hele leven al wilde: ik wil mensen iets vertellen. Het wordt gelezen, ook al is het maar door een klein deel van de bevolking. Voor de rest wil ik, net als de meeste Palestijnen trouwens, helemaal niet met die Palestijnse kwestie bezig zijn. Zij willen gewoon op een terrasje kunnen zitten of een brood kunnen kopen, willen leven zonder de dreiging dat hun huis wordt platgebombardeerd of hun olijfbomen ontworteld. Dat is het enige wat zij willen. Dat wil ik uitdragen. Maar ik zoek de politiek zelf niet op.

Toch wordt u hier vaak in die politieke hoek geduwd. Zou ook uw Arabische naam voor veel mensen geen directe aanleiding kunnen zijn om uw persoon met een welbepaalde politieke agenda te verbinden?

NASR Mensen hebben mijn naam altijd eerder exotisch gevonden dan iets om over door te praten. Ik heb me ook altijd Nederlander gevoeld. Mijn moeder is Nederlandse, ik ben in Nederland geboren en spreek geen Arabisch, maar blijkbaar ben ik dan toch afkomstig uit 'Allochtonie'. Ik ben geen allochtoon, maar kennelijk ben ik er stilaan in aan het veranderen. Zelf ben ik ook pas de laatste jaren meer over mijn Palestijnse achtergrond gaan nadenken, nadat ik voor het eerst mijn familie daar had opgezocht. Daarvoor was ik altijd Hollander dan Hollands geweest; ik dweepte met Boutens en Couperus. Eigenlijk werd mijn naam pas voor het eerst in verband gebracht met mijn

Palestijnse achtergrond tijdens dat relletje bij mijn aanstelling tot stadsdichter (waarbij de Antwerpse VLD bezwaren had omwille van een opiniestuk van Nasr over de Palestijnse kwestie, nvdr). Toen mijn naam viel als kandidaat, vroeg men zich - grappig bedoeld misschien - hardop af of ik de Palestijnse vlag niet zou uitrollen. Dat had evengoed in een andere stad kunnen gebeuren, maar dat doet niets af aan de ernst van de zaak. Ik besefte toen heel goed dat ik mij kon verdedigen omdat ik me heb kunnen ontplooiën; ik zeg wat ik wil in de kranten en kan het werk doen dat ik graag doe.

Je zal maar uit Marokko komen, een goede opleiding hebben genoten en hier niet aan de bak geraken. Bovendien heb ik ook mijn uiterlijk mee, in die zin dat je, als je me niet kent, niet zou zeggen dat ik uit het buitenland kom.

Hebben die politieke perikelen een blij-

vende stempel gedrukt op uw stadsdichterschap?

NASR Absoluut niet, die rel ligt al lang achter me. Na het eerste stadsgedicht heb ik er ook niets meer van gehoord. Dat siert de Antwerpenaar ook zo. Ik heb zelfs mailtjes ontvangen van de mensen

om de hand uit te steken en te zeggen: "Welkom, kom erbij." Ja, ik blijf nog wel een tijdje.

Het nieuwste stadsgedicht van Ramsey Nasr gaat over de Universiteit Antwerpen. Nasr, Ramsey. 27 gedichten & Geen lied, Amsterdam: Uitg. Thomas

die oorspronkelijk moeilijk deden, met verontschuldigen en felicitaties. Dat is ook Antwerpen. Als je op hun uitdaging ingaat, zijn de Antwerpenaren de eersten

Rap, 2000 Nasr, Ramsey. Kapitein Zeik-snor & De Twee Culturen, Amsterdam: Uitg. Thomas Rap, 2001 (novelle) Nasr, Ramsey. onhandig bloesemend. gedichten.

Braziliaans metaal, Amerikaanse pulp en Schotse rock onder de loep.

Voor u beluisterd

Matthias Meersmans

Soufly - Dark Ages

Na het experimentele album *Roots* uit 1996, waarop thrash-iconen Sepultura de brug sloegen tussen metal en traditionele Braziliaanse volksmuziek, wilde zanger-gitarist-componist Max Cavalera deze richting verder uitdiepen. De andere groepsleden, waaronder zijn broer Igor, zetten liever een stapje terug, zochten een nieuwe zanger en zaten na twee albums al tijdelijk zonder platencontract. Cavalera daarentegen is ondertussen rustig aan zijn vijfde Soufly-hoofdstuk toe en de wereldmuziekinvloeden worden steeds duidelijker. Zijne Gedreadlocktheid is nog altijd een opgefokte en niet bepaald poëtische brulboei, maar als je daar in uitblinkt, waarom zou je de zaak dan anders aanpakken? Hoewel de intro van zijn nieuweling relatief overbodig is, zit het vanaf opener *Babylon* meteen goed. Waar krakers als *Frontlines* en de geweldige single *Carved Inside* alle muren slopen, brengen epische tracks als *Stay Strong* en het instrumentale *Soufly V* een ingetogen exotische sfeer naar boven. Intermezzo *Molotov* is een rampestampertje waar The Ramones jaloers op zouden zijn, *Riotstarter* bevat een echo van het oudere *Tribe* en in *(The) March* komt er zelfs een synth-beat naar voren. Alle gitaarpartijen zijn bedachtzaam uitgewerkt, de percussie perfect strak en Max's afwisselende stem scheurt als vanouds. Soufly's sterkste en meest gevarieerde album dat met zijn 65 minuten toch net iets te lang duurt.

Nickelback - All the Right Reasons

Wie van clichématige en uitgezogen rockbands houdt kan steeds bij Nickelback terecht. Op hun vierde album probeert deze groep weer een rauwe Bon Jovi te zijn, maar hoewel ze met hun commerciële sound en simpelweg walgelijke teksten af en toe in de buurt komen, kunnen ze toch geen vergelijkbare songs verweken. Oliëgladde producertrucs en platte gitaarsounds troef. Als je melige nummers als *Far Away* of *If Everyone Cared* (de titels alleen al) kan verdragen, moet je wel Bryan Adams heten. Gelukkig is nieuweling Daniel Adair een opvallend stevige ketelmepper die de hardheid van Nickelback steevast de hoogte in jaagt, iets waar niet om gerouwd hoeft te worden. *Follow You Home* en *Animals* zijn zelfs best aan te horen met hun occasionele metalpassages. En het is 'm gegund: Chad Kroeger heeft een klok van een stem, maar wie komt er op het idee al die voorbijgestreefde zangeffectjes te gebruiken? Het aan de jammerlijk vermoorde Pantera-gitarist Dimebag Darrell opgedragen *Side of a Bullet* is het hoogtepunt van het album, enkel omdat er een magnifieke solo van wijlen Darrell opstaat die meteen heel Nickelbacks droomimago van tafel veegt. De harde nummers zijn redelijk, maar de leeghoofdige ballads zijn nog steeds een zoveelste recyclage van de transparante opper-rothit, met als dieptepunt de ridicule, door en door Amerikaanse karikaatuur *Rockstar*. Horen is geloven.

Foto: www.franzferdinand.co.uk

Franz Ferdinand - You Could Have It So Much Better

Dit Schotse kwartet zou een prijs kunnen winnen voor meest sympathieke imago van de laatste jaren: de ideale schoonzoons in leuke pakjes met net dat nodige tikkeltje rebelsheid. Hun nieuwe album opent met de meesterlijke riff van *The Fallen* dat zich ontpopt tot een sterk nummer, hoewel de overvloedige zanglijnen het bijna de dieperik insleuren. Het energieke *Evil and a Heathen* is Simon and Garfunkel op een Green Day-begeleiding en *I'm Your Villain* is een goed onderbouwd, evenwichtig powerpoplied. Als de jongens de piano bovenhalen, klinken ze het best: ballads als *Walk Away* of *Fade Together* tonen een groep die de melodie

op de juiste plaats zet. Deze band balanceert op een dunne lijn, die meestal catchy en opzwevend klinkt met stevige eighties-synths. Soms is het echter nogal druk en opgefokt en het steeds krek hetzelfde strakke-beat-patroontje wordt slechts tweemaal doorbroken: bij de welkome ritmeveranderingen in *Well That Was Easy* en in de enorm lekkere groove van *Outsiders*. Dit laatste nummer bevat eveneens een smakelijke sferische coda die jammer genoeg niet uitgewerkt wordt. Franz Ferdinand is een goed klinkende rockgroep, maar de hele hype is lichtjes overdreven: veel meer dan veredelde, disco-getinte postpunk is het dikwijls niet.

Op Erasmus in Praag

Een aantal maanden weg van huis, weg van je thuis, van vrienden en vriendinnen en familie, om te studeren in een vreemde stad... Wat betekent dat nu eigenlijk? Nou ja, ik weet het eigenlijk niet. Maar gedurende mijn vier en een halve maand te Praag zal ik jullie -Antwerpse thuisblijvers - verslag uitbrengen van mijn belevenissen.

Wat is Erasmus gedurende de eerste maand? Om te beginnen - al is het onduidelijk waar te beginnen - is het een zoektocht doorheen een nieuwe stad, op zoek naar de universiteit, naar je vakkenpakket, naar je lotgenoten, naar lekker eten, naar een wasserette... De eerste weken worden eigenlijk voornamelijk bepaald door een alomvattende bureaucratie. Je merkt nu maar al te duidelijk dat je eigenlijk -maar niet feitelijk - enkel op papier leeft. Wat je hier en nu doet maakt eigenlijk niet uit, het belangrijkste is dat het op papier staat. Het doet me denken aan het welbekende kinderverhaal van Annie M.G. Schmidt: Otje. Otje en haar papa, Tos, hadden geen papieren en konden daarvoor nergens wonen en waren altijd

opnieuw op zoek naar een plek om te leven en te werken. Otjes vriendjes - de vogels - bedachten een oplossing, o zo mooi, en zochten alle papiertjes bij elkaar en brachten ze naar Otje en Tos... Ach, was het inderdaad maar zo simpel. Leve de bureaucratie!

Verder kijk je gedurende de eerste weken met een zekere blik naar alles, een blik die zoekt naar stereotypen, naar opvallende verschillen -om die dan charmant te vinden. Zo wordt er onder de Erasmusstudenten gepraat over de Tsjechen die steeds op stap zijn met een trekkersrugzak. Over de honden die stevast gemuilkorfd aan de lijn rondlopen -waarschijnlijk een restant van het communisme- en dat er 's ochtends vroeg braadworsten en hotdogs gegeten worden. De Tsjechische keuken is voorts ook enorm vettig en vlezig (niets voor vegetariërs dus) en ze drinken hier hun koffie meestal op Turkse wijze drinken. Er wordt hier niet gegeten op de tram (omwille van de beleefdheid of omwille van het gevaar je eten in de lucht te gooien bij het bruuske stoppen van de tram, ik weet het niet) en je staat in de tram of

metro zonder uitzondering je plaats af aan oudere mensen (gaan zitten is toegeven dat je slecht te been bent). Er zitten geen sloten op de openbare toiletten (de beleefdheidsregel van het kloppen dragen ze hier eveneens hoog in het vaandel) en we merkten ook al dat het Oost-Europese volkje niet vriendelijk is (zeker de vrouwen niet), dat het belangrijkste woord in de ongelooflijk moeilijke Tsjechische taal ' nazdravie! ' (schol!) is, en dat het eerste woord dat je leert prišti zastávka (volgende halte) is. Nog meer? U vroeg erom... Zeer opvallend is, dat ze hier geen fietsen kennen. Fietsen is gewoonweg uit den boze - en niet omdat je bergop moet fietsen, maar omdat ze gewoonweg geen fietsen verkopen, nergens fietsenstallingen hebben noch fietspaden. De meeste mensen hebben wel twee auto's, en dat in een stad!

Dan nog iets over de Praagse winkels: ze blijven urenlang open, minstens tot 20.00u, ook op zondagen. Zo blijft Carrefour -zowat de enige winkel waar je terecht kan voor een iets ruimer assortiment groeten en fruit - open tot 24.00u, zeven op zeven, waarbij hardcore techno

laat in de avond je winkelen begeleidt, waarschijnlijk om de oververmoeide werknemers wat op te peppen. Type-rend is hier natuurlijk ook de Tsjechische munt: de kroon. Hoewel Tsjechië sinds kort deel uitmaakt van de Europese Unie, is er op veel vlakken nog te merken dat ze in praktijk zo ver nog niet zijn: het vervoer is bijna gratis, voor drie euro heb je je buikje rond gegeten, voor tien eurocent verstuurt je een brief naar België, studeren is hier gratis (mits ingangsexamen), etcetera.

Gedurende de eerste maand in een vreemde stad is die vreemde stad eigenlijk vooral een vreemde stad, een stad die je beoordeelt naar al haar excentriciteiten, met alle extremen en stereotypen. Het is stad waarin je je weg zoekt en vindt, en waarin je je samen met zeshonderd andere Erasmusstudenten begint thuis te voelen. Ik weet nu -reeds na één maand- dat een semester te kort zal zijn. Maar ik houd u op de hoogte, Praag is niet de andere kant van de wereld.

de Leeuwenkuil

Tekst: Ciska Hoet en Michiel Verbist

Foto's: Jef Leyssens

In de aanloop naar de gemeenteraadsverkiezingen van 2006 legt dwars jonge politici op de rooster. Wij gaan op zoek naar hun drijfveren en ambities, we willen weten wat hen voor de politiek en voor hun partij doet kiezen. Wat betekent het vandaag om jong te zijn in de politiek? Wereldverbetersaars en machtswellustelingen, ambitie en ijdele hoop, wij leggen het bloot. Deze maand spreken we met Christophe Wuyts die zich volledig engageert voor de VLD.

Kan je om te beginnen wat meer over jezelf vertellen?

Ik ben 22 jaar, student eerste lic TEW algemene economie aan de Universiteit Antwerpen en tevens eerste opvolger voor de Raad van Bestuur van de faculteit TEW. Ik werk verder nog halftijds als parlementair medewerker van Annick De Ridder in het Vlaams Parlement. Bij Jong VLD ben ik reeds zeven jaar actief en momenteel voorzitter voor Groot-Antwerpen.

Wat houdt dat voorzitterschap zoal in?

Ik ben vorig jaar, na interne verkiezingen bij Jong VLD, verkozen en volgde daarmee Annick De Ridder op. Ik tracht binnen de beweging jongeren met inhoud naar de

campagne van volgend jaar te trekken. Zelf ga ik vermoedelijk opkomen voor de gemeente- en districtsraad in Antwerpen.

Heb je al eerder op een verkiezingslijst gestaan?

Dit is de eerste maal dat ik aan de verkiezingen deelneem als kandidaat. Ik ken ze al wel van de andere kant natuurlijk. Ik nam deel aan de campagnes van grote namen als Hugo Coveliers, derde op de senaatslijst en Annick De Ridder, vierde op de lijst voor het Vlaams Parlement. Daar werkte ik niet alleen inhoudelijk, maar maakte ik mijn handen ook vuil door mee te gaan plakken met de jongeren in Antwerpen.

Vanwaar de interesse om aan politiek te gaan doen?

Die interesse zat al lang in mij. In het vijfde en zesde middelbaar had ik tijdens de lessen al duidelijk mijn eigen visie en durfde ik mijn mond al eens open te doen. Doordat ik goed bevriend ben met Jan Coveliers (zoon van, nvdr) ben ik bij de VLD terechtgekomen.

Er zitten dus geen politieke genen in de familie?

Neen, mijn ouders zitten niet in de politiek. Het komt uit mezelf, deels uit maatschappelijk engagement. Ik wil iets kunnen betekenen en veranderen voor de bevolking. Dat klinkt misschien hoogdravend, maar politiek dat zit in je, het is een microbe. Die heeft mij gepakt en ik wil er ook echt voluit voor gaan. Politiek is iets dat mijn dagelijks leven overheerst, bijna ten koste van mijn studies.

Waarom koos je voor de VLD?

Omdat ik geloof in de kracht van het individu. Socialisten hebben nogal eens de zienswijze om het groepsgevoel te laten overheersen. Ze vertrekken vanuit de groep en miskennen daardoor soms de vaardigheden van het individu. Men zegt vaak dat liberalen egoïstisch zijn, dat we ook intern een stel individuen zijn die ruzie maken. Er is echter iets dat ons bindt en dat is de kracht van het individu. En van daaruit wil ik mee aan de kar trekken.

Noem eens een paar concrete acties die met Jong VLD werden ondernomen.

Een jaar geleden was er de 'pro propere stad' actie. We vonden dat de stad er vaak nogal vuil bijlag. Met ongeveer 25 jongeren zijn we de Meir gaan opkuisen. Dat vonden de mensen heel frappant en het heeft zijn effect niet gemist. De Antwerpse politiek weet nu ook dat sluikstorten een probleem is. Het stadsbestuur heeft duidelijk gezegd: "Er zijn twee prioriteiten, veiligheid en vuiligheid."

Wat zijn de punten waar je zelf graag zou aan willen werken?

Ik denk aan een aantal jongerenthema's: betaalbare fuifruimtes in Antwerpen zijn schaars. Waarom geen leegstaande overheidsgebouwen of turnzalen gebruiken in het weekend?

Kan Jong VLD zijn zegje doen binnen de partij?

Het intern partijdemocratisch gehalte ligt bij de VLD zeer hoog. Iedereen kan zijn zeg doen op congressen, ook de verschillende Jong VLD groepen en bijvoorbeeld de VLD vrouwen. Vaak wordt daar ook

naar geluisterd. Jong VLD Groot-Antwerpen riep niet zo lang geleden nog een congres bijeen over het migrantenstemrecht. Het uiteindelijke resultaat is niet geworden wat we hadden beoogd, maar de VLD -dat moet ik u zeggen- heeft wel gebibberd. Jong VLD Groot-Antwerpen wilde dat de VLD uit de regering stapte. Dat is uiteindelijk niet gebeurd omwille van het discours en de retoriek van de eminence grise van de partij, Willy De Clercq. De openheid heeft ook zijn nadelen. De deuren staan open, de media bericht en men zegt: "Jullie maken veel ruzie." Bij andere partijen zijn de deuren van het congres gesloten tijdens de discussies en gaan ze pas weer open tijdens het applaus.

Wat is jouw mening over de verlinking binnen de partij?

Men zegt altijd dat de VLD een liberale partij is met linkse en rechtse groeperingen. Dat is fout. Wij zijn een partij van liberalen. Ethisch zijn wij links: als je spreekt over euthanasie, het homohuwelijk en adoptie voor holebi-koppels, zijn wij links. Economisch zijn wij rechts, wij zijn voor een vrijhandelszone en beogen een liberale maatschappij waar men de economie vooropstelt. Als de economie goed draait dan komt al de rest -zoals bijvoorbeeld de sociale zekerheid- daar wel uit voort. Mensen die vinden dat de VLD niet ethisch-links mag zijn en zich ethisch-rechts voelen, hebben geen plaats in de partij en zullen moeten terugrijpen naar de CD&V, waar men niet echt pro adoptie voor holebi's is. West-Europa is een liberale maatschappij en ik denk dat de mensen, zeker in België, akkoord gaan dat er ethisch-links wordt gedacht, maar dat er ook een economisch-rechts discours wordt gehouden.

Er blijft toch verdeeldheid heersen binnen de VLD over het al dan niet samenwerken met het Vlaams Belang?

De VLD zegt resoluut het cordon-sanitaire -het feit geen coalitie te sluiten met ondemocratische partijen- te zullen eerbiedigen. Kanttekening: die partij is wel democratisch verkozen. Jong VLD daarentegen zegt dat het cordon een foute strategie is geweest. Het probleem zal zich binnenkort stellen in Antwerpen, want het Belang zal in Deurne 41% van de stemmen behalen en zowel daar als in Hoboken de meerderheid aan zetels hebben. Jong VLD zegt: kijk naar het bestuursakkoord, met wie kunnen we het grootste deel van ons programma realiseren, zonder dat er in dat akkoord ondemocratische of discriminatoire zaken staan. Overigens heersen er binnen het Vlaams Belang tegenstellingen. Je hebt de Neoliberale stroming, de ultra-conservatieve en de racistische. Wie weet zal die partij wel eens uit elkaar barsten en volgt er een volledige herschikking van het politieke landschap. Het probleem is dat de ondertoon in Vlaanderen meer rechts is. Vlaanderen heeft gekozen voor een rechtser politiek landschap, maar door het cordon worden we continu mede-geregeerd door de socialisten.

Hoe kan het grote deel proteststemmen weggehaald worden bij extreem-rechts?

Dat kan door te hameren op wat we reeds bereikt hebben. Denk maar aan de huis-aan-huis controles die binnenkort van start zullen gaan. Ook de Antwerpse haven draait zeer goed en is de motor van Vlaanderen en België. Toeristen blijven, ondanks de werken, toestromen naar onze stad. Het gaat goed en dat is het mooiste bewijs dat het Vlaams Belang in Antwerpen bijna monddood is gemaakt. Niet zozeer door de media, maar door de politiek.

Hoe moet men het veiligheidsgevoel verhogen? Meer blauw op straat?

Ik zou zeggen, beter blauw op straat. Mensen zien resultaten: buurten waar de

politie vroeger niet meer kwam, krijgen nu voetpatrouilles op geregelde tijdstippen, ook 's nachts. Problemen moeten in kaart worden gebracht, huisjesmelkers aangepakt en de verloedering van bepaalde buurten tegengegaan. Antwerpen is een havenstad en is dat altijd geweest. Vele nationaliteiten zijn hier aanwezig en we zullen moeten leren samenleven. Moeten we teruggaan naar een monocultuur zoals het Vlaams Belang beweert? Wat gaan we doen, de gaskamers terugbrengen? Dat is gewoon je reinste onzin. Er moet een

accuraat beleid zijn, dat de plaatselijke pijnpunten wegwerkt. Er zijn initiatieven zoals de meldingskaart, waarmee lokale problemen kunnen worden aangekaart. Ook is het politiekorps in Antwerpen drastisch verjongd en dynamischer geworden. Het slechtste wat we kunnen doen is buurten stigmatiseren. Wij zullen er nooit onze rug naartoe keren en het discours volgen van het Vlaams Belang, namelijk zeggen dat het getto's zijn waar we moeten weg blijven.

MaNa...Wa?

Koen van Oost, Mehdi Koocheki

Laatstejaarsstudenten die niet meteen warm lopen om hun kansen op de arbeidsmarkt te gaan beproeven of van mening zijn dat hun broek nog wel een extra jaar slijtage kan verdragen, hebben ondermeer de mogelijkheid om een keuze te maken uit de brede waaier van Master-Na-Masteropleidingen (MaNaMa), voorheen “voortgezette aanvullende opleiding”, die ons universitaire landschap rijk is. Het valt echter aan te raden eerst de diepte van uw geldbuidel te peilen alvorens op speurtocht te vertrekken doorheen de wildgroei aan aangeboden opleidingen.

De prijzen van de verschillende MaNaMa's worden bepaald door het flexibiliseringsdecreet van 30 april 2004. Er wordt een onderscheid gemaakt tussen studenten, die al beroepsactief zijn of ten minste 3 jaar in het bezit zijn van een bachelor- of masterdiploma, en pasafgestudeerden. Voor de eerste groep zijn de maximuminschrijvingsgelden voor een gewone MaNaMa vastgelegd op 1010 euro, voor de tweede op 505 euro.

Er bestaat echter ook nog een ander soort MaNaMa's. Indien de opleiding aan een aantal vage door de Vlaamse overheid opgelegde criteria voldoet, worden de maximumbedragen plots 24790 euro voor de eerste groep en 5400 euro voor de tweede. De hierboven vermelde criteria zijn: de opleiding brengt bijzondere kosten met zich mee, de opleiding vereist een bepaalde beroepservaring en/of wordt georganiseerd in samenwerking met de industrie of een beroepsorganisatie om te voorzien in de opleidingsbehoeften van een bepaalde sector, de opleiding heeft een internationaal karakter.

Indien u een bijkomende titel als “Master in Product Innovation & Entrepreneurship” ziet zitten, moet u echter niet te hard rekenen op enige tegemoetkoming van de overheid. Het systeem van studiefinanciering zal binnenkort opnieuw bekeken worden, waarbij naar alle waarschijnlijkheid de jokerbeurs zal ophouden te bestaan. De jokerbeurs werd een paar jaar geleden ingevoerd onder minister Vanderpoorten en dient voornamelijk om de kosten van een eventueel bisjaar op te vangen. De beurs

kon tot voor kort echter ook gebruikt worden om een voortgezette opleiding te volgen, indien de student nooit een jaar had moeten overdoen.

Volgens de werknota die minister van onderwijs Vandenbroucke onlangs voorstelde ter voorbereiding van de nieuwe financieringswet zou de overheid vanaf het academiejaar 2007-2008 niet alleen geen beurzen meer toekennen voor de MaNaMa-opleidingen, maar zou ook de opleiding zelf niet meer gesubsidieerd worden. Daardoor komen de kosten volledig ten laste van de universiteit en zullen ze waarschijnlijk gedeeltelijk doorgerekend worden aan de student.

Dirk Van Damme, kabinetschef van minister Vandenbroucke, laat er alleszins niet teveel twijfel over bestaan. In een interview met de Morgen vorig jaar vertelde hij het volgende: “Zoveel mogelijk jongeren een diploma laten halen is de opdracht van de overheid. Wat daarna komt zou de overheid niet meer moeten betalen.” Van Damme verdedigt zijn stelling door te beweren dat de MaNaMa's toch geen reële meer-

waarde vormen voor de student: “Op een paar uitzonderingen na, zoals een MBA, is de return verwaarloosbaar.” Een hard verdict voor iemand die tot 2003 voorzitter was van de Vlaamse Interuniversitaire Raad (VLIR) en dus medeverantwoordelijkheid droeg voor de kwaliteit van de aangeboden opleidingen (Veto 3106).

De VVS (Vlaamse Vereniging van Studenten) kaatst de bal echter mooi terug in hun in 2004 verschenen “Advies over de financiering van het hoger onderwijs in Vlaanderen”. Ze stellen voor om het kaf van het koren te scheiden door elke MaNaMa-opleiding te onderwerpen aan een onderzoek naar de economische en maatschappelijke relevantie van de opleiding en een kwaliteitstest. Indien een opleiding relevant genoeg wordt bevonden, moet ze ook voor iedereen toegankelijk zijn en gesubsidieerd. Een sterk argument indien we willen vermijden dat mensen nog ettelijke jaren na hun diploma-uitreiking zware leningen dienen af te betalen, wat een courante praktijk in de VS of Groot-Brittannië is, met alle sociale gevolgen van dien.

De Coninck en Zijn Volk

En plein publique: la rythmique

Het De Coninckplein, gelegen in het verlengde van de door vier leeuwen bewaakte Van Wesenbekerstraat (Aquatopia), is zo'n beetje de multiculturele driehoek van 't Stad. Je struikelt er bij wijze van spreken over de Chinezen, Afrikanen en Antwerpenaren. Ook Turken en Marokkanen zijn nooit veraf. Soms waan je je er echt in het middelpunt van de wereld en daar hebben wij een aantal avonden rondgehangen. Om te babbelen met mensen van allerlei allooi.

Op het De Coninckplein staat de spiksplinternieuwe stadsbibliotheek, gehuisvest in de oude Fordgarage van de familie Permeke. Naast het uitlenen van boeken, partituren, ceedees en dvd's, vervult de ankerbibliotheek van Antwerpen nog een andere functie: ze moet optreden als een lichtbak en, net als vuurtorens dat in ver vervlogen tijden deden, de schipbreukelingen van onze havenstad de juiste weg tonen. Want het De Coninckplein was, vroeger nog meer dan nu, een bonte verzameling van daklozen, drugsverslaafden, hoeren en alcoholiekers. En die zaten daar dan rustig een pintje te drinken, een shotje te scoren, elkaar wat geld af te troggelen of één of andere willekeurige passant een blowjobke te zetten. Het stadsbestuur besloot komaf te maken met deze kankerplek van

het statiekwartier en zo rijpten de plannen om er een blitse bibliotheek en een aanpalend stadskantoor neer te poten. Er zou een nieuwe wind over het De Coninckplein waaien, en die zou de marginalen die zich 's avonds op het plein nestelden naar ongekende (literaire?) hoogtepunten stuwen.

Of het resultaat van deze operatie grote schoonmaak er wezen mag? Op de architecturale realisaties valt weinig aan te merken. De

lichtkubus genaamd 'Grand Café Permeke' weet als geen ander kijklustigen te lokken, en is vooral des nachts van een ongekende schoonheid. Bovendien werd het hart van het plein autovrij gemaakt en het vervallen basketbalveldje opgekalefaterd.

Maar is de eigenlijke problematiek van 't Ceuninckspleintje nu opgelost? Wordt er werkelijk minder gespoten, gezopen en gevochten? Daar valt spijtig genoeg niet eenduidig op te antwoorden. De basketballende en verstopperij-spelende jeugd is alvast in de zevende hemel. Onder hen heerst er een 'alles is van iedereen kent iedereen' mentaliteit die je zelfs niet meer in de meest harmonieuze parochie kan terugvinden. Toch is het nu ook weer niet

al rozengeur en maneschijn wat het plein betreft. Volgens de al iets oudere bezoekers ligt de gouden tijd van de buurt achter de rug, en is deze niet van plan om meteen terug te komen. Zij hebben nog geweten dat het De Coninckplein the place to be was om een stapje in de wereld te zetten, en dat is nu niet meer het geval. Anderen zijn dan weer ronduit razend, vinden het schandalig wat er hen en hun plein wordt aangedaan. Zo heb je Frank, ooit nog op de

Ossenmarkt geslapen en niet vies van een pilsje, die zich hardop afvraagt waarom hij

hier eigenlijk niet meer mag zitten. 't Stad is toch van iedereen? Of den Eddy, cafébaas van karaokebar 'Firenze' en bovendien een nog onontdekt en desgevallend weinig geciteerd wijsgeer in de allerbeste Griekse traditie, die recht uit het hart vooroordelen en gratuite meningen spuit alsof het gesneden broden zijn: "Amerika, das pas een democratie! Dor kunde tenminste aa mening kwijt oept straat! Aseker begin te klappen over negers en flikke dan emmek een boet voer smaat en racisme on men broek."

Rita daarentegen is de rust zelve en komt graag naar het plein om mensen te observeren. Wanneer haar gevraagd wordt hoe

het nu eigenlijk met al dat druggebruik op het plein gesteld is, vertelt ze het volgende: "Ik woon dus een paar blokken verder in een appartementje. Beneje bij den ingang van onzen blok edde eerst een deur die nooit oep slot is, dan een klein halleke met de brievebussen en de bellen, en dan een deur die wel oep slot kan. Elke morgent kunne wij in da halleke spuite gaan rapen. Zeker ast den avond teveure goe kou gewest is. Mor edde da verhaal nog ni gehoord? Van aant Station? Het é zelfs in de gazet gestaan. Daar had nen versloafde zen spuit in een brievebus gestopt, en dien eigenaar wilt zen brievebus leegmaken, en hij é het zitten é, een ziekte...alléé, aids dus é."

Het De Coninckplein, dat is geen plein zoals een ander. Soms de hemel op aarde, als 't zonnetje laag staat en weerspiegeld wordt in het glazen café van de bibliotheek; soms ook niets anders dan miserie, zo meestal rond een uur of elf. Maar laat dat u vooral niet tegenhouden, breng gerust een bezoekje aan die hypermoderne bib, eet een paar loempia's in de Chinese Wijk, of ga gewoonweg uwen booty shaken in één van de vele Afrikaanse barretjes. Want je kan er wat van de wereld zien, daar aan het De Coninckplein...

Amerika, das pas een democratie!

Dor kunde tenminste aa mening kwijt oept straat!

Wat doet die man nu eigenlijk?

de voorzitter van de raad van bestuur

Stel je voor, de laatste dag voor het nieuwe academiejaar word je bij de rector geroepen waar je te horen krijgt dat jouw jaar niet meer doorgaat. Dat overkwam de enige drie studenten eerste graad bio-ingenieur dit jaar. Op onze zoektocht naar een verklaring botsten we op Alain Verschoren, die kennelijk in dit dossier veel in de pap te brokken heeft. Een gesprek met de voorzitter van onze Raad van Bestuur over de raad, TBW en het tafelmanier.

Wat is die Raad van Bestuur eigenlijk?

Het beleid binnen de Universiteit Antwerpen wordt door verschillende organen bepaald. Eigenlijk is de Raad van Bestuur (RvB) het opperste orgaan, met daarnaast het Bestuurscollege, dat voor de dagelijkse werking instaat. De algemene leiding ligt bij de RvB die eigenlijk de grote krijtlijnen moet uittekenen. De detailinvulling en verdere uitwerking gebeurt in het bestuurscollege. In de RvB passeren de algemene academische aangelegenheden, de begroting, aanstellingen van professoren, de beleidsplannen, enzovoort.

Wat doet de voorzitter binnen die raad, alleen modereren?

In eerste instantie moet je de vergaderingen leiden, natuurlijk. Een goede verstandhouding met de andere collega's in de raad, de rector onder andere, is echter ook essentieel. Je werkt met de hele universiteit dus moet je overleg plegen zodat iedereen een beetje dezelfde richting uit gaat. Dat betekent niet dat de raadsleden enkel ja of nee kunnen knikken - integendeel zelfs. Wat ik probeer is om in deze raad een dynamiek te creëren, ondermeer door ze geen voorgekauwde documenten voor te schotelen. Ik denk bijvoorbeeld aan het dossier "verzelfstandiging van het UZA". Dat werd niet als een fait accompli gepresenteerd, te nemen of te laten, maar via voorlopige teksten. Daarop konden de leden reageren en die amendementen hebben dan geleid tot definitieve beslissingen. Intussen is er ook een overleggroep opgericht door enkele collega's binnen de raad, die in de toekomst allereerste voorstellen voor het optimaliseren van onze instelling zal voorleggen. Zeker geen passief orgaan, dus!

TBW

Op dit moment is er op de UA nogal wat te doen rond de bio-ingenieurs. Waarom duikt uw naam binnen dat dossier regelmatig op?

De rector en ik hebben elkaar indertijd beconcurrerd als kandidaat-rector, maar iedereen zal intussen al wel gemerkt

hebben dat we respect hebben voor mekaar en dat we goed samenwerken. Hij heeft me bij een aantal moeilijke dossiers in het verleden al gevraagd om te kijken wat ik daarmee kon doen. Hij neemt de eindbeslissing, ik bereid voor door de nodige gesprekken te organiseren. Toegepaste Biologische Wetenschappen is zo een dossier waar een aantal zaken opgelost en opgevolgd moesten worden, bijvoorbeeld de continuering van de hui-

We hebben een paar cadeautjes gekregen - allez we hebben iets gekregen, laat ik het zo zeggen. Vroeger hadden wij bijvoorbeeld geen bovenbouw voor wijsbegeerte en geschiedenis, die kregen we nu wel. We mochten ook TBW inrichten, maar één van randvoorwaarden was wel dat we dat samen met een andere instelling deden. Na heel wat politiek overleg werd dat de VUB. In de onderlinge gesprekken groeide het idee om van de drie deeloplei-

Die zieltogende steden à la Leuven moet je eens bezoeken in de zomer. Je kan er om het even welke straat oversteken met je ogen dicht.

dige opleiding en het opstellen van het curriculum. De RvB heeft aan de rector de opdracht gegeven om al het mogelijke te doen om een en ander in goede banen te leiden. Dat wil zeggen de overgangperiode vlot laten verlopen, de nieuwe bachelor uitbouwen ...

Hoe is de huidige situatie begonnen?

Enkele jaren geleden waren we nog 3 kleine instellingen: RUCA, UIA en UFSIA. Op die schaal kon het niet meer verder in Antwerpen: je had absurde toestanden als twee concurrerende TEW faculteiten. Na heel wat onderhandelingen zijn we gekomen tot een mooie beslissing: de fusie. Vanuit het ministerie werd daaraan extra onderwijsbevoegdheid gekoppeld.

dingen bij de bio-ingenieurs, er in onderlinge samenwerking één in Antwerpen en twee aan de VUB in te richten. Antwerpen had vroeger ook TBW, toen 2 kandidatuursjaren en 3 graadsjaren. Met BaMa is dat allemaal veranderd, de bachelor duurt nu drie jaar en de master twee: een essentieel verschil. We hoopten ook dat de studentenaantallen merkkelijk zouden stijgen indien Antwerpen de volledige studie zou aanbieden, maar dat was niet het geval.

Hebt u enig idee hoe dat komt?

Vroeger konden studenten uit Antwerpen achteraf kiezen tussen Leuven, Gent of Brussel. Nu werken we nogal nauw samen met Brussel, onze programma's

sluiten perfect aan op mekaar. Studenten zouden dus de indruk kunnen krijgen dat ze alleen naar Brussel kunnen. In augustus hadden we nog maar drie inschrijvingen voor het eerste graadsjaar. Als we alle graadsjaren wilden inrichten dan waren we verplicht om een aantal deeltijdse en tenminste drie voltijdse aanwervingen te doen. Stel dat je dat doet met het oog op een vijfjarige opleiding en de studenten-aantallen blijken te laag te zijn, dan zit je met een probleem. Ook als we de master zouden afschaffen, dan blijven we verplicht die collega's in dienst te houden.

Kwamen er dan geen signalen van de studenten of de opleiding dat er weinig gegadigden zouden zijn voor de ingenieursjaren?

Jawel, maar de opleiding zelf vroeg om binnen een paar jaar eens te evalueren, misschien zou het dan beter zijn. Dat maakte de beslising net zo moeilijk, na drie jaar hadden we zeker het engagement van die 3 voltijdsen. We hebben uiteindelijk beslist dat we voorlopig die master niet inrichten.

Hypothekeren we zo niet de mogelijkheid om de master ooit zelf in te richten?

Welnee, nu doen we dat niet maar de onderwijsbevoegdheid blijven we houden. Die master is nu in een ijskast terecht gekomen waarvan de deur om licht te sparen dicht is, maar die deur kan terug opengezet worden. Als men in de toekomst door een marktstudie weet dat de studentenaantallen stijgen of als er meer vraag naar TBW is dan kan die master terug bekeken worden. Op dit moment kunnen de studenten die in één van de graadsjaren zitten gewoon afstuderen.

Hoe pakt u het probleem dan nu aan?

Wat we nu gaan doen is die bachelor verbreden, op twee manieren. Een ervan is eens bekijken of er naast de drie bestaande opleidingen, misschien nog andere aanbod kunnen komen. Binnen TBW heb je een zestal opleidingen, meer zelfs. We bekijken ook een verbreding van de samenwerking. Ik reken erop dat we met Gent, Leuven en Brussel kunnen samenwerken en dat er via gastprofessoren en uitwisselingen een inbreng gaat zijn van hun kant. Als die universiteiten weten dat de studenten, na drie jaar in Antwerpen, kunnen doorstromen naar een van hen dan gaan ze uiteraard niet de professoren sturen die ze kwijt willen. Ze zullen personeel sturen dat hier kan werven, dat reclame maakt voor de instelling en kwaliteit toont.

Eigenlijk vindt u het bijna een geluk?

Ja ik denk het wel, de studenten krijgen enerzijds gastprofessoren uit verschillende omgevingen die met hun expertise een inbreng kunnen geven en anderzijds ook fulltime mensen die echt een praktijkachtergrond hebben en mee onderzoek op poten kunnen zetten. Het is niet omdat we alleen een bachelor inrichten dat er geen onderzoek moet gebeuren, zelfs in een bachelor moet dat nadrukkelijk aanwezig zijn.

Zijn daarvoor laboratoria voorzien?

De opleiding kan sowieso starten, maar de faciliteiten zijn nog niet optimaal. Je kan geen opleiding inrichten als je niet de nodige laboratoria hebt, maar zeker in het begin zijn er allerlei oplossingen omdat je niet alles tegelijkertijd kan plaatsen. Zo zou voor bepaalde items eventueel overwogen kunnen worden om gebruik

te maken van de laboratoria van de VUB - bijvoorbeeld voor practica in Antwerpen gedoceerd door een Brusselse collega. Pendelen is niet ideaal natuurlijk, maar je komt eens met andere studenten in contact en dat kan een heel verrijkende ervaring zijn. Natuurlijk ga je niet voor een uurtje heen en weer, je gaat dan echt een hele middag of een ganse dag in Brussel werken.

Antwerpse kwaliteit

Zal het imago van de UA niet lijden onder het feit dat TBW inrichten niet lukte?

"Het lukt niet" mag zeker de conclusie niet zijn. Antwerpen moet zich nog meer profileren als een kwaliteitsuniversiteit, de slogan zou bijna moeten zijn: als je

iets doet, doe het dan ineens goed. Bij de TBW merken we in dit stadium dat de kwaliteit die we afleveren niet diegene is die we voor ogen hadden. We concentreren ons nu op die bachelor, die moet echt prima zijn en dan kijken we wat daarna gebeurt. Voor ons imago kan men ons toch bezwaarlijk verwijten dat we goede studenten en goede kwaliteit willen afleveren? Als we onze mond vol hebben van studentvriendelijkheid dan is dit nu eens het bewijs daarvan. Zelfs als er weinig studenten zijn, geven we ze toch de garantie dat ze op een kwalitatief hoogwaardige manier kunnen afstuderen. Studentvriendelijker kan het niet zijn.

Anderzijds is het voor de studenten in kwestie niet bepaald leuk om de vrijdag voor je begint bij de rector te moeten komen.

Nee, ik houd niet van die laattijdigheid van beslissingen, maar we zaten echt in een crisissituatie. We hebben de studenten de situatie uitgelegd op een open manier en samen met hen gekeken naar mogelijke oplossingen. Een mogelijkheid was dat zij naar een andere instelling gingen, Leuven bijvoorbeeld. Wij waren uiteraard ook bereid om dat te organiseren, van studentenkamers tot de programma's. De studenten wilden dat niet en na het afwegen van de financiële implicaties hebben we dan in gezamenlijk overleg die vrijdagmiddag besloten toch te starten.

Waarom wilden de studenten per se in Antwerpen blijven?

Ik weet het niet. (snel) Jawel, ik weet het wel: ik denk omdat dat wij een prima universiteit zijn. Ik heb hier vroeger zelf gestudeerd, en ik heb hier altijd een sfeer ervaren die ik elders niet vond. De UA heeft iets speciaals: kleinschalig, maar niet te klein. Men beweert dat Antwerpen geen studentenstad is, maar dat is niet waar. Als men zegt dat het studentenleven alleen maar het glas heffen is (en nog eens heffen tot men er bij neervalt), nee dan niet. Hier heb je uitgaansmogelijkheden bij de vleet, ook als je wat cultuur wil opdoen. Antwerpen is een studentenstad, maar heeft nog veel meer te bieden. Die zieltogende steden à la Leuven moet je eens bezoeken in de zomer. Je kan er, nogal negatief gesteld, om het even welke straat oversteken met je ogen dicht. En wat in Gent te vinden is vind je in Antwerpen ook.

Wat gebeurt er als een van de drie studenten in het eerste graadsjaar buist?

(Ironisch) Och het zijn schitterende studenten die buizen niet. Nee, daar heb ik nog geen oplossing voor. Ik hoop natuur-

lijk dat het niet gebeurt, maar laat die studenten zich geen illusies maken: die gaan op een even grondige manier examen moeten afleggen. Ze moeten niet denken dat ze niet kunnen buizen, bij deze zijn ze verwittigd!

Had de UA deze situatie kunnen voorkomen?

Nee, vroeger is met de toenmalige kennis

van zaken met goede moed beslist om te beginnen. Met de randvoorwaarden die ik ken ben ik er sterk van overtuigd dat we een goede beslissing genomen hebben. In elk geval is deze beslissing duidelijk, we weten waar we naartoe willen. Ik hou niet van dat 'prutsbijsturen', hier een beetje aan bijsturen en dan daar wat. Ik gebruik daar vaak het tafelmanier voor: als een tafel een beetje schommelt begin dan

niet met één van die poten af te schuren. Neem gewoon het blad en zet er nieuwe poten onder. Dat is wat bij de bio-ingenieurs ook gebeurt, voorlopig geen master dus.

Tekst: Bart Braem en Raïssa Mvuyekure

Foto's: Jef Leyssens

Zalen vol sfeer en de geur van borsjt

Europalia.Russia 2005

Rusland is iets magisch. Ik kan niet aan dit uitgestrekte steppenland denken zonder dat mijn geest verdrinkt in de imaginaire donkere ogen van melancholische meisjes met een froufroukje. Een droge wind schuurt langs troosteloze betonnen flatgebouwen die eindeloos blijven vervallen. Oude vrouwtjes mopperen terwijl een roekeloze wandelaar door het ijs zakt. In de stations die aan het tsaristische verleden herinneren stoppen treinen gemaakt van conserven. Badend in bloedmooie, ouderwetse tris-tesse zuchten ze hun dieseldamp de hal in.

Graag had ik mijn dromerige idee aan de werkelijkheid getoetst, maar tot op heden ben ik er niet in geslaagd om in Rusland te raken. Zolang de ethisch niet echt verantwoorde maar wel ontzettend handige lowfare-airlines Moskou niet aandoen zal dat waarschijnlijk ook niet snel veranderen. Als Mozes niet naar de berg komt, dan zal de berg echter naar Mozes komen: dit semester strijkt Rusland in het kader van

Europalia.Russia 2005 neer in België, vast-besloten om een goede indruk te maken. Eén van de hoogtepunten van de Euro-palia is "Street, Art and Fashion", een

tentoonstelling van het werk van enkele actuele Russische fotografen. In de nieuwe vleugel van het Antwerpse FotoMuseum hangen zo'n 120 beelden uit een natie die nog wat wankel op haar inmiddels van nylonkousen voorziene benen staat. Er zijn lichte foto's met verliefde koppels, bont-mutsen, een draagbare maan en gezich-ten met sproeten. De boventoon van de tentoonstelling is echter grimmiger. Een reeks beelden met de veelzeggende titel "Children from Tsjernoby!" toont half-naakte radioactief verminkte kinderen. De ijsblauwe ogen van een meisje dat aan albinisme lijdt, zijn intrigerend mooi. In een andere zaal zie je dan weer impressies

van de laatste communistische opstootjes. Felle rode vlaggen worden vastgehouden door verbeterde die-hards van alle leeftij-den, terwijl op de achtergrond repetitieve

marsmuziek klinkt. Erg opvallend is ook een gigantisch drieluik van Group AES+F dat een dor woestijnlandschap toont. Op het rode zand staan kinderen met futu-ristisch oorlogsmaterieel. Het werk doet denken aan goedkope sciencefiction en Amerikaanse reclameprenten uit de jaren '50, maar voegt er een wrange smaak aan toe. Andere fotografen focussen op de tegenstelling tussen het oude en het nieuwe Rusland. Reclameaffiches met Claudia Schiffer steken af tegen de grauwe gebouwen. Bejaarden lopen gelaten langs Claudia heen. Na 45 jaar Koude Oorlog is het kapitalisme onherroepelijk binnen-gedrongen, maar het kent zijn plaats nog

niet helemaal. Tegenover de symbolen van het Rijke Westen hangen foto's van bedelaars en straatkinderen. Twee meter verder zie je een collage van beelden van een rijke puber. Zijn haar zit in model en hij heeft een chauffeur.

"Street, Art and Fashion" loopt nog tot 8 januari in het FotoMuseum en kost 4 euro. Voor die prijs kan je het hele museum bezoeken, waar onder andere ook het erg interessante "New Photographers 2006" te zien is. Ook in het MoMu en in het MuHKA zijn er tentoonstellingen in het kader van de Europalia. Het MoMu pakt uit met "Katharina Prospekt", een door Rusland geïnspireerd modeproject van het ontwerpersduo AF Vandervorst. In het MuHKA kan je met "Angels of His-tory" het Moskous conceptualisme ont-dekken. In heel het land is er dit semester à volonté beeldende kunst, mode, muziek, theater, films, fotografie en literatuur uit Rusland. Het volledige programma is te vinden op www.europalia.be.

Oude vrouwtjes mopperen terwijl een roekeloze wandelaar door het ijs zakt.

SMS

Mehdi Koocheki

Dit nummer een volledige SMS over overlast en ongewenst gedrag op en rond de campus. Indien u tijdens het lezen van deze rubriek enkele leuke ideetjes opdoet, valt dit geheel onder uw eigen verantwoordelijkheid.

Uit recent cijfermateriaal blijkt dat 20% van de woninginbraken in het Gentse gebeuren bij studentenkoten, in Leuven zou het over 16,9% gaan. De Gentse politie heeft op basis van deze cijfers besloten om een grootschalige preventiecampagne te lanceren onder de slogan 'Kot op slot'. Naast het verspreiden van blocnotes en affiches met deze slogan, zal de lokale politie ook controles uitoefenen op het afsluitgedrag van de studenten.

In Antwerpen lanceerde Student op vraag van het stadsbestuur de campagne 'over lastig' om het probleem van eventuele studentenoverlast aan te pakken. De Antwerpse politie slaagde er al in om haar kat te sturen naar een avondlijke vergadering van de studentenclubs "omdat overuren nu eenmaal niet betaald worden." Meer info op www.overlastig.be

Terwijl de studenten in Gent extra bescherming krijgen, zullen ze in Leuven harder worden aangepakt. De Leuvense politie hanteert tegenwoordig de nultolerantie. Studenten, die 's nachts lopen te zingen op straat, zich bezondigen aan wildplassen, of op andere wijze

de rust van de goegemeente verstoren, kunnen zich verwachten aan een boete van 250 euro. Eén Leuvense rechtenstudent mocht al een nachtje in de cel doorbrengen. Hij leegde in beschonken toestand zijn blaas tegen een combi, waarna hij de arresterende agenten liet weten dat zijn advocaat hun wel zou weten te vinden.

Deze zomer werd een jobstudent op staande voet ontslagen bij de GB Express in de Nationalestraat. Hij was er in geslaagd om het systeem te hacken en het gebruikelijke "Bedankt en tot ziens" op het kasticket te vervangen door het meer directe "Uw moeder is een hoer".

Het hoeven niet altijd de studenten te zijn. Aan de UGent kwam deze zomer een prof in opspraak die een nep-postgraduaatopleiding aanbood. De studenten dienden 1000 euro inschrijvingsgeld te betalen voor een 'Specialisatie in Kennis- en Informatiebeheer'. De lessen werden echter systematisch uitgesteld of afgeschaft en één vak van acht studiepunten bestond uit één enkele les van 3 uur, gedoceerd door de zoon van de prof in kwestie.

dwars zoekt MEDEWERKERS

wij geven uw passie voor schrijven,
layout of fotografie onderdak

Interesse? Mail ons op dwars@ua.ac.be of spring eens binnen op een van onze vergaderingen op woensdagavond om 20u in de Kleine Kauwenberg 12 te Antwerpen.

Ocharme, Marcске...

Vriendjespolitiek verheven tot norm?

“Ocharme, Marcске...” We hoorden het in onze jonge(re) jaren zo vaak in FC De Kampioenen, nu maakt deze spreuk een comeback in de internationale politiek. Slachtoffer was deze keer federaal minister Marc Verwilghen. Hoe zielig waren de beelden van een zenuwachtige minister van Economie, vlak voor hij nog een wanhoopspoging deed de fracties in het Europese Parlement te overtuigen van zijn competentie? Hij wilde absoluut Europees Commissaris voor de Mensenrechten worden, maar de boze grote mensen werkten hem tegen.

Luc Van den Brande werd door de nationale pers neergesabeld omdat hij geen ‘nationale solidariteit’ tentoonspreidde in de strijd om het Europese ambt. Volgens De Standaard was het een “bedenklijk optreden” van Van den Brande, het Belang van Limburg had het zelfs over “een smet op zijn Vlaams minister-presidentschap”. De Gazet van

Antwerpen (een krant die niet uitblinkt in sterk bronnenonderzoek) beweert zelfs de redenen te kennen: volgens onze Antwerpse frut liet ‘Brandi’ zich leiden door partijpolitieke overwegingen, en wellicht ook door wat persoonlijke frustratie omdat hij zelf geen topfunctie meer bekleedt.

Maar wat met de competentie? Zowel de Zweedse als de Poolse kandidaat beschikten over ruime ervaring als het op mensenrechten aankomt. Terwijl Verwilghen slechts een politieke BV is omdat hij tijdens de Dutroux-affaire de woede van het volk kanaliseerde. Dat heeft niets te maken met Belgische bescheidenheid, het is gewoon een feit. Het is bovendien tekenend dat een Zweeds commissielid Verwilghen na een beschamende vertoning in een van de fracties een ‘parvenu’ noemde. Toch volhardden velen in de boosheid: het schoothondje van Verwilghen, Stef Goris (VLD, of wat dacht u?) had het over ‘destructiepolitiek’. De man roept de Belgische politici op om in te toekomst meer aan hetzelfde zeel te trekken. Vreemde jongens, die VLD’ers. Ik verkeerde persoonlijk in de overtuiging dat de beste

man moest gekozen worden voor de job. “Het is jammer dat België hier alweer een kans laat liggen om een internationale functie in de wacht te slepen”, beweerde Goris nog eens na de smadelijke nederlaag van Verwilghen. Nog vreemdere jongens dan ik al dacht, die VLD’ers. Is het Europese platform nu eigenlijk een strijdtoneel waarop het erom gaat zoveel mogelijk postjes te bemachtigen voor je land, voor je partij? Het is natuurlijk begrijpelijk dat men graag een landgenoot aan het hoofd ziet van belangrijke organisaties. Wie is er niet blij als Jacques Rogge verkozen wordt tot hoofd van het IOC? Zijn we niet allen trots op Peter Piot, VN-topman? Maar deze mensen zijn ook nog eens bekwaam. Dan is de ‘nationalistische’ reflex een gezond mechanisme. Maar om nu een onbekwaam landgenoot te verkiezen boven een gerespecteerd buitenlander? Stel je eens voor dat je moet werken onder een nieuwe baas. Wie verkies je dan zelf? Het logische antwoord: de bekwaamste. Zo ook op internationaal niveau. Laat ons toch de zielige kleinburgerlijke moraal achter ons laten, en de lange termijn in het oog houden. Waarom richtten we anders

een Commissariaat voor de Mensenrechten op? Om een uitweg te bieden voor gebuisde lokale politici? Of om de mensenrechten te dienen? De eerste reflex is erg menselijk, maar na een tweede overpeinzing moeten we toch zien wat juist is? Ik betwijfel eerlijk gezegd of het de gemiddelde gefolterde Chinees of verhongerende Ethiopiër een bal uitmaakt of het nu een liberaal of een socialist is die dit commissariaat bevolkt. Zolang het maar een competente kandidaat is. Verwilghen is - tot spijt van wie het benijdt - geen ervaringsdeskundige op dit gebied. Politici moeten eens in eigen boezem kijken, en zich afvragen waar het om gaat: om macht, of om het helpen van de zwakkeren in onze maatschappij? Als zij zich niet meer verliezen in zielige spelletjes die enkel dienen tot het doen groeien van hun ego’s, kan men zich misschien gaan concentreren op het échte werk. Er valt nog veel te doen.

Leve uw depressie

Ciska Hoet

Een bescheiden tirade

Dit is een mislukt artikel. De opzet was de lezer te trakteren op een stevig staaltje maatschappijkritiek. Ik zou namelijk een stukje wijden aan de alomtegenwoordige gelukscultus in onze samenleving die eeuwigdurende vrolijkheid oplegt en zelfs geen plaats laat voor een simpel dipje. Wee uw gebeente als u alles even niet megacool, superdemax en hyperfantastisch vindt, niet opgewekt bent, laat staan ronduit slecht gezind. Ik zou van leer trekken tegen de onechte glimlach, tegen het opgeklopt enthousiasme, de gelukzalige-gezichten-reclame en de daaruit volgende bergen geconsumeerde Prozac. Ik ging vol overtuiging de stelling verdedigen dat er enkel sprake kan zijn van oprecht geluk als er ook plaats is voor een depressie, als het ook toegestaan is om je een tijdje minder fleurig te voelen. Maar, u raadt het al, ik bleek totaal onkundig.

IJdel was mijn hoop toen ik dacht mijn sores aan het papier te kunnen toevertrouwen. Uit mijn pen vloede niets dan oeverloos geëmmer, een ware jeremiade overgoten met een dikke saus pathe-

tiek. Hoe meer ik probeerde, hoe erger het geraaskal en al zwoegend en zweetend werd mijn schrijven enkel schrappen. Een lichte aanval van hysterie liet dan ook niet op zich wachten maar na menig meubelstuk al krijsend vernield te hebben (de details zal ik u besparen),

besloot ik de moed niet op te geven. Ik besepte dat ik het gewoon kleiner moest zien en zal me dan ook beperken tot aanklagen van een randverschijnsel van het eerder vermelde fenomeen:

U bent er ongetwijfeld allen al door begroet geweest en het is zelfs zeer waarschijnlijk dat u de woorden reeds in eigen mond genomen heeft; ik heb het over onze hedendaagse begroetingskreet: "Alles goed?" "Ja, en wat dan nog?", denkt u nu misschien, maar ik wil enkele kanttekeningen bij dergelijk gedrag plaatsen, sterker nog, ik teken er protest tegen aan. Deze uitroep is name-

lijk gebaseerd op de bijzonder ridicule, volledig uit de lucht gegrepen hypothese dat alles ook daadwerkelijk ooit goed zou kunnen zijn. Stel je voor...

Bovendien is het mij ook te doen om de manier waarop deze woorden door-

gaans gebruikt worden. Zo gaat het haast nooit om een vraag maar eerder om een bevel dat op meedogenloze wijze naar je hoofd geslingerd wordt. Alles moet goed zijn, en wel nu! Je zou voor minder angstig ineenkrimpen. Door de band genomen krijgt men trouwens ook nauwelijks de tijd om op de vraag te antwoorden. Zelfs al wil je braaf bevestigen, de kans is groot dat de begroeter in kwestie zijn aandacht reeds op een ander gevestigd heeft of, nog erger, zijn weg al heeft verder gezet en je ongegeneerd gepasseerd is.

Ik heb het dan nog niet eens gehad

over de mogelijkheid om hem of haar van een waarheidgetrouwe repliek te voorzien, laat staan in donkere tijden. Het blijkt namelijk totaal ongepast om eerlijk te vermelden dat het huilen je nader staat dan het lachen en dat de eenzaamheid je rond de oren slaat. De reacties zijn pijnlijk voorspelbaar: van de hand Gods geslagen zal men je aanstaren en zenuwachtig uitkijkend naar een vluchtweg zullen ze er zich met wat geneuzel van afmaken om zich zo snel mogelijk uit de voeten te kunnen maken. Begrijp me goed, natuurlijk verwacht ik niet van iedereen interesse in 's mens diepste zielenroerselen, noch constante aandacht voor andermans leed. Wel wil ik bij deze een oproep doen. Dames en heren, indien het u niet interesseert, als u niet wilt weten of alles daadwerkelijk goed is, gelieve er dan ook niet naar te vragen. U bent gewaarschuwd, de volgende die mij nog op deze kwaadaardige wijze durft aan te spreken en mij de gewraakte woorden brutaal toebrult, mag zich verwachten aan een eerder agressieve woordenstroom van mijnentwege of toch ten minste aan een welgemeende toek op zijn bakkes.

VOOR U BEKEKEN

Jef Van Hoofstat

CRASH

Als Paul Haggis, scenarist van het Oscar-bekroonde pareltje "Million Dollar Baby" zelf achter de camera kruipt, groeien de verwachtingen. Haggis slaagt erin ze perfect in te lossen. Tien mensen lopen - op het eerste gezicht volledig onafhankelijk van elkaar - door de Stad der Engelen. Hun ras-gebonden acties lokken reacties uit, ze bepalen de meningen en vooroor-

delen van de getroffen anderen. Een racistische flik, een vermoeide flik, een bange blanke huisvrouw, allen hebben ze hun redenen om de ander te wantrouwen. Vanuit dit standpunt wordt het wel erg moeilijk iemand te veroordelen: hoe fout een mening ook is, ze heeft haar wortels. Wat op het eerste zicht een erg karikaturale prent leek te gaan worden, slaagt er netjes

in een aantal mensen en hun vooroordelen mooi te portretteren en met elkaar te verweven. Je bent nergens zeker van, net als in het echte leven. Soms vergt het enige hersenactiviteit de plot te volgen, maar de les die eruit getrokken kan worden is het zeker waard. Daarnaast is ook de cinematografische kant van de film mooi uitgewerkt. Mooie camerabewegingen, een erg

knappe enscenering, erg goede vertolkingen. Matt Dillon schittert verrassend als de racistische flik. "Crash" heeft alles om een plaatsje te verdienen in uw keuze deze maand.

75%

A SOUND OF THUNDER

Vangoed naar slecht deze maand. De derde film die we voor u besproken hebben, was een hemeltergend ongeloofwaardig stuk sci-fi. De ultieme bekroning van de debilisering van Hollywood. Kort het verhaal samengevat: met een tijdsmachine organiseert een geldgeile Ben Kingsley jachtafari's naar het verleden. Wanneer op een safari iets verkeerd gaat, verandert de hele evolutie. Gigantische bavianen beheersen de aarde. Enige oplossing: de superheld

in kwestie, Edward Burns moet terug naar het verleden om alle problemen uit te wissen. Maar u kent dat: eerst valt de tijdsmachine stil, en hebben ze een AAbatterijtje nodig, dat enkel aan de andere kant van de door Überbavianen beheerste stad te krijgen is, dan komt er een gigantische 'tijdgolf' aan, die alle mensen verandert in iets wat het midden houdt tussen een vis en een alien, enzovoort enzoverder. Te belachelijk voor woorden. Boven-

dien weet de regisseur Peter Hyams (Timercop, godbetert) niet hoe hij moest omgaan met twee verschillende verhaallijnen: enerzijds het herstel van de juiste tijdslijn, anderzijds het verhinderen van de slechterik van het verhaal. Gevolg: de tweede verhaallijn verzinkt volledig in het moeras van domme plotwendingen, en wordt er aan het einde dan nog aan sneltempo doorgejast. Enkel de special effects en de look van de film kunnen nog

positief onthaald worden. Maar jammer genoeg is daar bij wijze van spreken al het budget aan opgegaan, nog voor er een script was. Op gastronomisch niveau is dit zoals het doorgeven van eieren met de mond tijdens een studentendoop: goor beyond recognition, maar je moet erdoor. Wees gewaarschuwd...

10% **23**
dwars

UA sport aangekaart

Nu de westerse wereld bol staat van obesitas, zochten wij Peter Verboven op. Deze UA sportcommissaris moet ons allen aanzetten tot meer beweging.

Hoe zit het met sport op de universiteit en wat is daarbij de rol van het commissariaat?

Kort gezegd willen we zoveel mogelijk sport voor zoveel mogelijk studenten op zoveel mogelijk plaatsen. Het commissariaat doet vanalles: in eerste instantie is er het beheer van de infrastructuur, onder andere het onderhoud van de twee UA-sporthallen op de Stadscampus en op Drie Eiken. Op de Middelheimcampus proberen we vooral de rechten van de student te verdedigen in de prijzenpolitiek van Sportopolis. Ten tweede willen we studenten vrij laten sporten. Elke avond staat de sportzaal op de Stadscampus open voor activiteiten van de sportraad, op Drie Eiken en Middelheim is dat twee avonden per week. De rest van ons budget gaat naar promotie en interuniversitaire competities op Vlaams, Belgisch en internationaal niveau. Daarbij profileert de UA zich, in samenwerking met het rectoraat, als ideale gastuniversiteit voor internationale evenementen. Dit academiejaar organiseren we het WK wielrennen, in 2007 verwelkomen we de Belgische universitaire kampioenschappen en in 2008 het WK hockey.

Wat is er veranderd sinds uw aantreden?

Door de fusie was er weinig communicatie over sport, vandaar ook dat wij in vergelijking met andere universiteiten drie keer minder sportkaarten hadden. Normaal gezien beschikt één derde van de studenten over een sportkaart. In Antwerpen was dat vorig jaar nog geen tiende! Dit jaar hebben we gelukkig al minstens twee keer zoveel sportkaarten aan de man gebracht. Op vlak van communicatie hebben we vooral aandacht besteed aan onze website, www.sportua.be, die momenteel de meest bezochte site van de UA is. Bovendien worden er op de buitencampussen informatiekaders geplaatst en komt er op de stadscampus een groot spandoek met het adres van de website. Het is belangrijk dat studenten de weg vinden naar sport en ons daarvoor aanspreken. We krijgen een tiental mails per dag waaruit wij leren wat de noden en wensen zijn. Met die informatie kunnen we het sportaanbod voor volgend jaar beter organiseren. We hebben dit jaar al een aantal initiatieven genomen. Het grootste is de Antwerp Student League (ASL), waarin we binnen de hele associatie een groot sportpakket aanbieden. Momenteel zijn er 75 teams ingeschreven, al 20 ploegen meer dan bij de vroegere Interfac, wat toch wil zeggen dat sport leeft en dat we er goed aan hebben gedaan om de ASL meer tijd en ruimte te geven dan zijn voorganger.

We zitten nu dus in een opbouwfase?

Inderdaad. We zijn nu de derde unief van Vlaanderen. Vroeger bestonden we uit drie kleine entiteiten waarvan de UFSIA de grootste was. Daar was het vanuit een katholiek principe niet toegelaten competities te organiseren tussen studenten, waardoor tot het eind van de jaren '80 enkel recreatieve sport toegelaten was. Op het RUCA zaten maar tweeduizend studenten; het leek alsof de sporthal daar meer door de buitenwereld gebruikt werd dan door de studenten. Op de UIA was er zelfs geen sportaanbod, enkel een tennisclub. We moeten ervoor zorgen dat we op het niveau komen van de KULeuven en de UGent. Van een gedecentraliseerd en klein sportaanbod moeten we nu naar een uniform platform. Het is een unicum in België dat we beschikken over drie sportcomplexen. Zo kunnen we een groot aanbod brengen, waardoor we ook meer studenten kunnen bereiken.

Is sport op de UA niet te veel voor ingewijden?

Dat proberen we te doorbreken. Nu worden vooral de al geëngageerde studenten bereikt, zoals praesidia en studentenvertegenwoordigers. Vroeger was het aanbod volledig gebaseerd op de sportraden. Zij konden doen en laten wat ze wilden, waardoor ze zich onbewust afsloten van de wereld. Nu komen we met een volledig ander systeem naar buiten en op die manier creëren we een forum. Op de site staat een overzicht waaruit het makkelijk kiezen is.

Om op de UA te mogen sporten heb je een vernieuwde sportkaart nodig, hoever staat het daarmee?

Als we op hetzelfde niveau willen komen

als de KULeuven en de UGent, moeten we investeren en ons profileren. Op de UA komt nu meer dan 90% van het budget van de universiteit en slechts 10% van de verkoop van sportkaarten. Op de KULeuven, de Ugent en Louvain-la-Neuve komt de helft van de werkingsmiddelen van de sportkaarten. In België is de gemiddelde prijs van een sportkaart vijftien euro voor een student en 35 euro voor personeel. Op de UA is dat maar tien euro. Als we meer willen investeren, hebben we meer inkomsten nodig en zal de prijs van de sportkaart stijgen.

Waarom moeten studenten zich via www.sportua.be registreren?

Het centraliseren van de verkoop van sportkaarten is voordeliger en veiliger: vorig jaar werd er bij inbraken in sport-hokjes zowel geld als materiaal gestolen. Daarnaast professionaliseren en informatiseren we meer, vrijwilligers kunnen niet altijd beschikbaar zijn. We kunnen we ook alle sporters contacteren als we iets organiseren.

Waarom betaal je vijf euro als je neemt aan één sport en tien euro als je recreatief sport?

De ASL is een initiatief in de associatie en die eiste dat één sport slechts vijf euro zou kosten, net voldoende voor de verzekering. Maar elke student is volledig verzekerd met om het even welke sportkaart.

Organiseert de UA ook sporten als beachvolleybal en golf?

Nee, wij concentreren ons op wat we binnen onze eigen infrastructuur gratis kunnen aanbieden. De populaire sporten blijven onze core business. Zaalvoetbal krijgt de helft van de capaciteit en de rest wordt verdeeld onder basketbal, vol-

leybal, badminton en squash. In kleinere sporten investeren we niet. Bovendien is alle recreatieve sport voor studenten een moment waarop we de zaal niet kunnen verhuren. In een tweede fase kunnen we die kleinere sporten, die meestal ook duurder zijn, organiseren met behulp van clubs. Een mooi voorbeeld hiervan is de DUA, de denksportclub.

En wat brengt de nabije toekomst?

De focus ligt op Drie Eiken, tot voor kort was het daar op sportief vlak een oorslogsgebied ondanks de vele aanwezige terreinen. We gaan de voetbalvelden en

de atletiekpiste daar weer zelf gebruiken. We verhuizen een aantal dingen van Middelheim naar Drie Eiken om de studenten daar aan te zetten tot meer sport. Tenslotte willen we de vloer van de sporthal op Drie Eiken meer geschikt maken voor andere sporten dan atletiek. Tot 2008 organiseren we het basispakket waar zoveel mogelijk studenten aan kunnen deelnemen. Alleen als de studenten daarover tevreden zijn, willen we denken aan minder beoefende sporten.

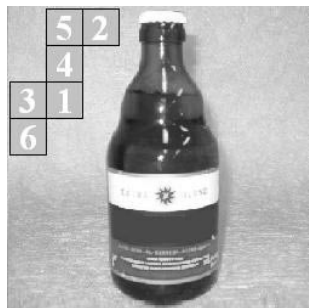
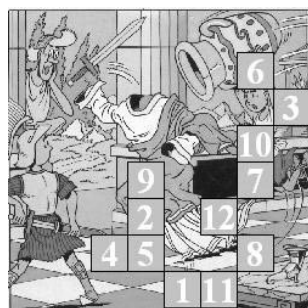
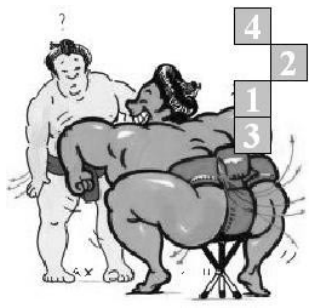
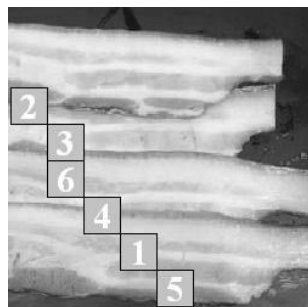
Tekst: Niels Govaerts en Jef Van Hoofstat

Foto's: Jef Leysens

leef je uit in de pashokjes van plezier

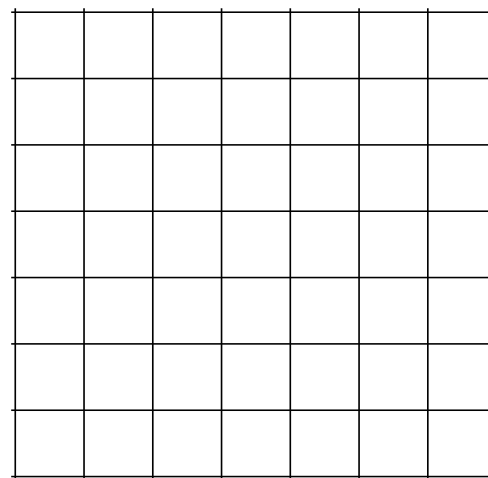
Elk van de negen afbeeldingen bepaalt een woord. Dit woord past exact in het bijhorende puzzelstukje. Vul dat woord in, maar doe dit volgens de cijfertjes. De puzzelstukjes passen op hun beurt exact in het vierkantig rooster. Daarin vormen ze een vraag, en het antwoord daarop is exact wat wij zoeken.

CULTUURCHEQUE
ANTWERPEN STUDENTENSTAD

Stuur uw antwoord door naar dwars@ua.ac.be. Als het juist is, komt uw naam in een pot terecht. Daaruit trekt een volstrekt onschuldige hand de winnaar.

Natuurlijk heeft die winnaar prijs. Ditmaal zijn dat cultuurcheques van de Stad Antwerpen. Met dank aan het departement Studentgerichte Diensten van de UA.

Oplossing dwars 27:

Angela Merkel

Had het juiste antwoord gevonden en wint de felbegeerde cultuurcheques:
Jona Smet

W ₂	E ₂	L ₂	K ₉	E ₆	A ₁	N ₁
G ₈	I ₈	E ₂	M ₆	O ₉	E ₉	S ₁
T ₈	H ₈	A ₂	A ₆	R ₈	C ₈	A ₁
M ₇	P ₂	A ₈	G ₆	N ₈	E ₈	L ₁
I ₂	E ₇	D ₂	W ₈	Y ₄	Z ₄	I ₁
G ₇	E ₂	N ₂	V ₈	A ₄	N ₄	D ₁
E ₃	S ₃	T ₃	O ₃	N ₃	E ₅	S ₅

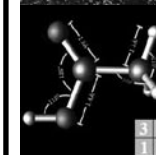
< 1. Saladin

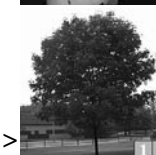
< 2. Alpenweide

3. Stone >

< 4. Azijn

5. Es >

< 6. Game

7. Meg >

< 8. Verwachting

9. Koe >

Oordopjes (niet) noodzakelijk

Concerten op de UA

Cultuur is niet louter ongeïnteresseerd staren naar enkele post-moderne kladden verf of een avondje politiek-correcte percussie aanhoren op 't semi-hippe Zuid. Die lichtelijke fantastische luchtgitaarsolo waarmee u avond na avond uw huisgenoten kwelt behoort ook tot het pakket. Het lijkt misschien niet even verantwoord als de 29ste symfonie van Mozart maar de eigenzinnige Jimi Hendrix-imitatie behoort tot cultuur in haar meest fijnzinnige interpretaties. Voor de betere instrumentbeheersing zijn er echter nog enkele interessante initiatieven die er even voor u uitgelicht worden.

Ook onmiddellijk van de drassige festivalweide naar academisch cleane aula's gekatapulteerd? Afrap Studay maakte deze overgang iets beter verteerbaar door de Antwerpse student een laatste weemoedige heupbeweging te laten maken op de tonen van het Izegemse hiphop-collectief 't Hof van Commerce. Voor een met lege bierbekertjes bezaaide vierkante meter platgetrapt gras moest echter zelf gezorgd worden. Maar kreeg uw cultuurminnende inborst

niet liever iets hoogstaander dan een drukbezochte studentenmanifestatie voorgeschoteld? Met Housemusic leverde het Festival Van Vlaanderen een conservatoriumstudent die met zijn of haar instrument zorgde voor een half uurtje muzikale horizons verruimen. Een volgende editie van Studay kan nu al in het praktische UA-agendaatje neergepend worden. Van Housemusic kunnen we alleen maar hetzelfde hopen.

Als ruimd en kende universitaire instelling serveert de UA natuurlijk ook een stevige portie muzikaliteit. Zo concerteert het Universitaire Koor Antwerpen, geruggesteund door een strijkkwartet, met stukken van Bach en Vivaldi op 18 november in de Sint-Pauluskerk onder de noemer Met hemelse klanken. Het is weer eens wat anders dan de Unifac-Openings-td waar Lasgo met een paar commerciële beats volksmennerij, verpakt als platvoers massa-entertainment, tot een kunstvorm opwaardeerde. Waar is de tijd dat Noordkaap ten dans speelde? Ook ASK-Stuwer laat activiteiten als het Galabal en de 3-Eikenloop opleuken door het nodige live-geweld er tegen-

aan te smijten.

Een meer begeistertend initiatief zou wel eens de VW Campus Tour kunnen zijn. Op 23 november proberen Mudflow, Stash, 't Hof van Commerce en Shameboy het dak van zaal Stuurboord de Schelde in te katalpulteren. Met Mudflow wordt het betere uit de Waalse scène gepresenteerd (ils sont superbes!) terwijl Stash -u kan tearjerker pur sang "Sadness" meelippen- geen intro-

Voor een met lege bierbekertjes bezaaide vierkante meter platgetrapt gras moest zelf gezorgd worden.

ductie hoeft. En 't Hof van Commerce aardt blijkbaar bijzonder goed op Antwerpse bodem. Afslui-

tend speelt Shameboy je dansend de nacht in op de tonen van hun zuiderse ritmiek, Copacabana aan de Schelde zowaar.

Te grootschalig en geen plaats voor uw Jimi Hendrix-imitatie? Gelukkig zijn er mogelijkheden te over voor het maken van willekeurige slachtoffers. U kan gaan voor de felbegeerde Unifac-Award. Deze jaarlijks weerkerende talentenjacht biedt speelgelegenheid aan piepjonge muzikanten die zowat voor het eerst de confrontatie aangaan met het publiek. Van ongeïnspireerde Krezip-covers tot doorgedreven Metallica-verbasteringen, voor een gevarieerd

avondje kan u zich best halverwege maart naar het Agora-café bewegen. Joost Zwegers, stormenderhand de halve Europese aardkloot veroverend met Novastar, heeft het in ieder geval geen windeieren gelegd.

Uw ambities bijgesteld toen u druipend van de tomatenpuree het podium diende te verlaten? Pluis dan de publicitaire kanalen van de diverse studentenclubs uit, u zou wel eens op een aankondiging van een Free Podium kunnen stuiten. Ieder die meent te beschikken over nog maar een schijn van talent mag de argeloze passant bruskeren met eigenzinnige vertolkingen van wat we maar als muziek beschouwen. Moge de nieuwe Donna Summer opstaan!

Met een beetje doorzettingsvermogen valt er heel wat te ontdekken op maar vooral rond de campus; er zijn immers allerlei cafeetjes die garant staan voor de betere concertervaring (Wonderbar, Kaaiman). Toch nog even een jaloers blik richting VUB waar hun Kultuurcafé fungeert als een kleinschalige universitaire equivalent van een zaal als pakweg AB. Studenten krijgen er voor democratische prijzen concerten à volonté op hun bord geserveerd. Op de UA blijft het echter behelpen met wat resonerende kruimeltjes.

Stijn Cools

27

dwars

Ten kote van

Tekst: Ciska Hoet

Foto: Jef Leyssens

In een gezellig keukentje treffen we drie vrolijk keuvelende Germanistes in spe. Sarah, Nio en Charis delen al twee jaar lief en leed aan het bloemige tafeltje bij het blauwe raam. Op de kast prijken foto's van de vele kotfeestjes, er hangen postkaarten uit verre oorden en er is uiteraard een muur gereserveerd voor hun "droommannen". Naast Elvis en David Bowie wordt er plaats gemaakt voor Tim Vanhamel en ook Ramsey Nasr staart dromerig in de verte. Daartussen ontwaren we een grote foto van een bloedmooie maar desalniettemin onbekende jongeling. Bij naoraag blijkt het om hun docent Engels, Jürgen Jaspers, te gaan. Een verdieping hoger laten de meisjes vol trots hun ruime en bijzonder gezellig ingerichte slaapkamers zien. Ook het vermelden waard is het geelgeverfde dakterras waarop ze graag een zomerse cocktail verorberen (al dan niet vers geprepareerd door "de coolste kotbaas ooit"). Vorig jaar nog wonnen de dames de tweede prijs in een wedstrijd voor het tofste kot van Antwerpen maar het drietal is er unaniem verontwaardigd over; ze verdienen niets minder dan de hoofdprijs. Hoe je het ook draait of keert, op dit kot beleven deze studentes de tijd van hun leven!

dwars zoekt nog studenten die een kot met een verhaal bewonen. Sollicitaties welkom op dwars@ua.ac.be